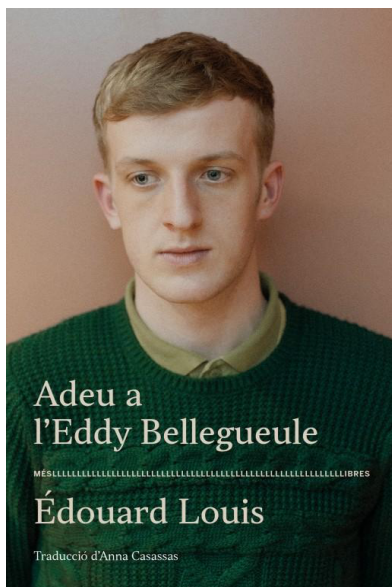


Un neorural autoficcionat sobre la homosexualitat



Autoria: Édouard Louis
 Títol: *Adéu a l'Eddy Bellegueule*
 Traducció d'Ana Casassas
 Editorial: Més Llibres, Barcelona, 2024
 176 pàgines

Deu anys després de la primera edició a l'editorial Salamandra en castellà i català, es reedita aquest *Adéu a l'Eddy Bellegueule* a Més Llibres. Els motius són múltiples però, sense cap mena de dubte, hi haurà col·laborat un cert auge del neorural. En català, tenim referències com *Canto jo i la muntanya balla* d'Irene Solà (Premi Llibres de Novel·la Anagrama 2019), *Porcs*, de Jordi Santasusagna (2021, VIII Premi Memorial Agustí Vehí),... o, en d'altres llengües, destacaríem la pel·lícula *As bestas*, del 2022, (que amb el seu èxit ha catapultat el gènere) o novel·les com *La forastera*, d'Olga Navarro (2020), o *Llévame a casa*, de Jesús Carrasco (2021).

Si a això afegim una certa insistència cap a la fabulació del jo, l'autoficció, amb novel·les i narracions on els límits entre la realitat i la ficció es fan voluntàriament confuses, amb obres com *Cavalls salvatges*, de Jordi Cussà, o *Matar del nervi*, d'Anna Pazos¹ o en

¹ Hi ha un article consultable en obert de Borja Bagunyà que aclareix aquest concepte a <https://elpais.com/quadern/2024-04-07/soc-jo-total-lautoficccio-a-la-literatura-catalana.html>

castellà obres com *El huerto de Emerson*, de Luis Landero, *El lunes nos querrán*, de Najat el Hachmi, o *La familia*, de Sara Mesa, *Adéu a l'Eddy Bellegueule* està al mig de les coordenades. Potser el 2014 era massa aviat per a les nostres lletres, però es comprèn perfectament la reedició en aquest present.

Pel que respecta al llibre en concret, està dividit en dues parts: la primera és molt descriptiva de la situació on viu el protagonista. Presenta la família (avi alcohòlic i masclista, pare alcohòlic i masclista...), pobra però no indigent, l'ambient de poble, mesquí, masclista i miserable, on naix un nen, un noi, un xiquet que des de ben menut demostra una homosexualitat innocent i nítida. Què podria passar de negatiu? Només tot, evidentment. I això resulta obvi des de la mateixa presentació del protagonista:

La mare un dia li va anunciar que estava prenyada. Era al començament dels anys noranta. Esperava un nen, jo, el seu primer fill. La mare ja en tenia dos d'un primer matrimoni, el meu germà i la meua germana grans, fills del seu primer marit, alcohòlic, mort d'una cirrosi hepàtica i localitzat al cap d'uns quants dies, a terra, amb el cos mig descompost i ple de cucs, especialment la galta descomposta que deixava a la vista l'os de la mandíbula, on s'agitaven les larves, un forat, allà mateix, de la mida d'un forat de golf, al mig d'una cara cèria i groguenca. El meu pare va estar molt content.

El llenguatge també és dur i directe, amb algun toc col·loquial que aprofundeix en aquesta foscor, encara que també, de vegades, té aquest to d'humor familiar, com quan la mare del protagonista comenta “estava més blanca que el meu cul”.

La segona part comença amb el canvi d'institut, una primera fugida, que segueix insistint en la misèria: “Havia esperat a tenir setze anys per abandonar l'institut sense córrer el risc que els seus pares perdessin els ajuts familiars.” Fins i tot arriba a pensar que “potser resulta que no sóc homosexual, no com m'havia pensat, potser resulta que des de sempre tinc un cos de burgès presoner del món de la meua infantesa.”

Però ni l'homosexualitat és una malaltia ni la societat ho accepta amb facilitat. El final ens deixa ben clar que els reductes existeixen, que la societat és desigual i dura, siga rural o no. Així, el quadre que dibuixa la novel·la, des de l'autobiografia, és completament desolador, com si la vida fora impossible i només quedara la supervivència.

És complicat decidir si la proximitat que marca un jo protagonista amb voluntat autobiogràfica fa que la història siga més truculenta, però resulta evident que l'autor ha

CAR ACT ERS

buscat impactar el lector i podem assegurar que el resultat no deixa indiferent, malgrat que de vegades és discutible si ser massa explícit és positiu o no per a la literatura.

Josep Lluís Roig